

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/111/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715210654
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5715210654.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členov senátu JUDr. Martyiny Nemravovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci žalobcu: Stredoslovenská energetika, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 8591/4B, 010 47 Žilina, IČO: 51 865 467, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: Marting s.r.o., so sídlom Nábřežná 2, 038 61 Vrútky, IČO: 31 584 799, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Martinom Olosom, advokátom, so sídlom V. V. X, XXX XX C. M., v konaní o zaplatenie 1.473,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/197/2015-552 zo dňa 11. decembra 2019 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/197/2015-634 zo dňa 11.8.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/197/2015-552 zo dňa 11. decembra 2019 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/197/2015-634 zo dňa 11.8.2020 v napadnutom výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 640,40 Eur spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 8,75 % ročne zo sumy 22,80 Eur odo dňa 19.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 300,80 Eur odo dňa 19.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 76,- Eur odo dňa 19.10.2012 do zaplatenia, zo sumy 216,80 Eur odo dňa 19.10.2012 do zaplatenia a 8,75 % ročne zo sumy 24,- Eur odo dňa 23.10.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/197/2015-552 zo dňa 11. decembra 2019 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/197/2015-634 zo dňa 11.8.2020 v napadnutom výroku III., podľa ktorého žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, m e n í tak, že žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 10,4 %.

Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením okresný súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 640,40 Eur spolu s úrokom z omeškania, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca žiadal žalovaného zaviazať na zaplatenie sumy 1.473,83 Eur spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania. V žalobe uviedol, že Úrad pre reguláciu sieťových odvetví v súlade s § 69a ods. 8 zákona č. 656/2004 Z.z. v liste zo dňa 24.6.2009 konštatoval, že žalobca je dodávateľom poslednej inštancie pre koncových odberateľov elektriny na časti vymedzeného územia držiteľa povolenia na distribúciu elektriny, ktorého zariadenie je pripojené k prenosovej sústave. Spoločnosť Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a.s. dňa 27.6.2012 odstúpila od rámcovej distribučnej zmluvy uzatvorenej s dodávateľom elektriny PB Power Trade, a.s., v dôsledku čoho nemala PB Power Trade, a.s. možnosť v zmysle § 20a ods. 1 zákona č. 656/2004 Z.z. uskutočňovať dodávku

elektriny odberateľom, s ktorými mala uzatvorenú združenú zmluvu o dodávke a distribúcii elektriny. Žalobca ako dodávateľ poslednej inštancie bol na základe Oznámenia o prechode odberateľov do režimu dodávky poslednej inštancie zo dňa 28.6.2012 (ďalej len „oznámenie“) zo strany Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a.s. povinný od 1.7.2012 zabezpečiť dodávku elektriny v režime dodávky poslednej inštancie. Žalobca poskytol žalovanému dodávku elektriny v zmysle § 20a ods. 1 Zákona č. 656/2004 Z.z. a v zmysle oznámenia zo dňa 28.6.2012. Žalobca vyúčtoval žalovanému cenu za poskytnuté dodávky elektriny v súlade s rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 0031/2012/E zo dňa 25.11.2011, ktorým boli stanovené cenové podmienky pre dodávku poslednej inštancie zo strany právneho predchodcu žalobcu a ktorým Úrad pre reguláciu sieťových odvetví schválil spôsob výpočtu max. ceny za dodávku elektriny dodávateľom poslednej inštancie. Cenu vyúčtoval vo faktúrach č.: 6216041019 vo výške 52,39 Eur, splatná 18.10.2012; 6216030020 vo výške 692,04 Eur, splatná 18.10.2012; 6216043020 vo výške 175,21 Eur, splatná 18.10.2012; 6216042019 vo výške 498,92 Eur, splatná 18.10.2012; 6216044022 vo výške 55,27 Eur, splatná 22.10.2012.

2. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 18Cb/197/2015-132 zo dňa 3.12.2015, ktorým žalobu zamietol. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací tento rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie so záverom, že relevantným spôsobom nebola zodpovedaná otázka, ktorý subjekt reálne a oprávnene dodal žalovanému elektrickú energiu v období od 1.7.2012 do 30.9.2012, keď ide o preukázanie vecnej aktívnej legitímácie v spore, pričom okresný súd nevyhodnocoval, že došlo k platnému odstúpeniu od Rámcovej distribučnej zmluvy č. RDZ042009 z 23.6.2009 s PB Power Trade, z ktorého dôvodu tento dodávateľ nemal možnosť uskutočňovať dodávku elektrickej energie. Okresný súd rozhodol dňa 18.5.2017 vo veci rozsudkom pre zmeškanie č.k. 18Cb/197/2015-266, ktorý bol zrušený uznesením Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/197/2015-475 zo dňa 17.9.2019. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 6.6.2019 vyhovel návrhu, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu Stredoslovenská energetika Holding, a.s., IČO: 36 403 008, vstúpila obchodná spoločnosť Stredoslovenská energetika, a.s., IČO: 51 865 467.

3. Okresný súd po vykonanom dokazovaní uviedol, že žalobca uplatnil nárok na zaplatenie ceny za dodávku elektriny za obdobie od 1.7.2012 do 30.9.2012 ako zákonný nárok v zmysle § 20a zákona č. 656/2004 Z.z. účinného do 1.9.2012 a následne podľa § 18 a nasl. zákona č. 251/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 1.9.2012. K námietke žalovaného, že žaloba nespĺňa zákonné predpoklady, uviedol okresný súd, že zo žaloby jednoznačne vyplýva uplatnený žalobný nárok, a to nielen pokiaľ išlo o vyčíslenie nároku v peniazoch v petite žaloby, ale aj s ohľadom na uvedenie tých skutočností, ktorými žalobca definoval svoj nárok, na základe ktorého je tento uplatňovaný (skutkový dej). Žalobca opísal rozhodujúce skutočnosti, ktoré sú určujúcimi kritériami pre vymedzenie predmetu konania aj po skutkovej stránke, a uviedol údaje, ktoré sú nevyhnutné pre úvahu súdu, o čom a na akom podklade má rozhodnúť.

4. Okresný súd mal preukázané Rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj len „ÚRSO“) č. 0031/2012/E zo dňa 25.11.2011, že žalobca bol dodávateľom poslednej inštancie pre koncových odberateľov elektriny na časti vymedzeného územia držiteľa povolenia na distribúciu elektriny. V konaní žalobca nepreukázal, že za celé obdobie od 1.7. do 30.9.2012 boli splnené zákonné podmienky dodávky elektriny dodávateľom poslednej inštancie. Medzi stranami nebolo sporné, že zmluvný partner žalovaného zo zmluvy o dodávke elektriny - spoločnosť PB Power Trade, a.s., ktorá dodávala žalovanému elektrickú energiu, mala uzatvorenú so spoločnosťou SSE-Distribúcia, a.s. Rámcovú distribučnú zmluvu, čo bolo preukázané aj právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 20Cb/135/2012-544 zo dňa 23. apríla 2015. Podľa Rámcovej distribučnej zmluvy mala táto spoločnosť poskytnúť PB Power Trade, a.s. distribučné služby za účelom následného poskytnutia združenej dodávky elektrickej energie zákazníkovi. Z uvedeného rozsudku Okresného súdu Žilina bolo preukázané, že SSE-Distribúcia, a.s. listom zo dňa 27.6.2012 odstúpila od Rámcovej distribučnej zmluvy uzavretej s PB Power Trade, a.s. Doručením tohto odstúpenia zmluva zanikla a spoločnosť PB Power Trade, a.s. stratila možnosť uskutočňovať dodávku elektriny svojím zmluvným partnerom, okrem iného aj žalovanému. Pre opísanú stratu možnosti PB Power Trade, a.s. uskutočňovať dodávku elektriny, mal okresný súd preukázané splnenie podmienky na začatie režimu dodávky poslednej inštancie k 1.7.2012. Okresný súd mal preukázané tiež platné odstúpenie od Rámcovej distribučnej zmluvy, a to aj na základe uvedeného rozsudku Okresného súdu Žilina, ktorým bol návrh žalobcu PB Power Trade, a.s., proti žalovanému SSE-Distribúcia a.s. o určenie neplatnosti odstúpenia od Rámcovej distribučnej zmluvy zamietnutý. Platným odstúpením od tejto zmluvy nemala spoločnosť

PB Power Trade, a.s., možnosť od dátumu doručenia odstúpenia uskutočňovať dodávku elektriny odberateľom, s ktorými mala uzatvorenú zmluvu o dodávke a distribúcii elektriny. Žalobca ako dodávateľ poslednej inštancie bol na základe oznámenia o prechode odberateľov do režimu dodávky poslednej inštancie povinný zo zákona od 1.7.2012 zabezpečiť dodávku elektriny, a to až do 9.8.2012, kedy sa stalo vykonateľným uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 20Cb/135/2012-216 zo dňa 2.8.2012, keď nariadením predbežného opatrenia mala spoločnosť PB Power Trade, a.s. znova možnosť uskutočňovať dodávku elektriny svojím zmluvným partnerom. Týmto uznesením Okresného súdu Žilina, vykonateľným dňa 9.8.2012, mal okresný súd preukázané, že spoločnosť PB Power Trade, a.s. mala od 9.8.2012 možnosť znovu uskutočňovať dodávku elektriny žalovanému. Súčasne mal okresný súd Stanoviskom ÚRSO preukázané, že spoločnosti PB Power Trade, a.s., nebolo odňaté povolenie, teda po dátume 9.8.2012 neboli splnené zákonné predpoklady podľa ust. § 20a ods. 1 zákona č. 656/2004 Z.z. účinného do 1.9.2012 a ust. § 18 ods. 1 zákona č. 251/2012 Z.z. Predbežným opatrením okresného súdu bola spoločnosť SSE-Distribúcia a.s. uložená povinnosť, aby pre PB Power Trade, a.s. v plnom rozsahu plnila povinnosti prevádzkovateľa distribučnej sústavy vyplývajúce z rámcovej distribučnej zmluvy uzatvorenej medzi nimi a aby pre túto spoločnosť ako prevádzkovateľa distribučnej sústavy riadne poskytovala distribučné služby a distribúciu elektriny, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, teda do skončenia konania o určenie neplatnosti odstúpenia od tejto rámcovej distribučnej zmluvy.

5. Okresný súd mal potom preukázané splnenie zákonných predpokladov dodávateľa poslednej inštancie na strane žalobcu za obdobie od 1.7.2012 do 9.8.2012, a preto žalobcovi priznal nárok na zaplatenie nedoplatkov vyúčtovaných vo faktúrach, v ktorých právny predchodca žalobcu vyúčtoval nedoplatok za fakturačné obdobie od 1.7.2012 do 30.9.2012. Žalobcovi okresný súd priznal nárok na zaplatenie nedoplatku za obdobie od 1.7. do 9.8.2012 vo výške 640,40 Eur, lebo žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie nedoplatku za obdobie od 10.8. do 30.9.2012, kedy žalobca nemal postavenie dodávateľa poslednej inštancie. Nedoplatok okresný súd vyúčtoval v zmysle odpovede SSE-Distribúcia, a.s. zo dňa 17.8.2016, ktorú odpoveď uvedená spoločnosť zaslala okresnému súdu vo veci 18Cb/196/2015, a to prepočtom podľa priemernej dennej spotreby na predmetných odberných miestach. Na vyúčtovanie vo faktúre č. 6216041019 na sumu 52,39 Eur, pripadla na 40 dní suma 22,80 Eur, pri faktúre č. 621630020 na sumu 692,04 Eur pripadla na 40 dní suma 300,80 Eur, pri faktúre č. 621643020 na sumu 175,21 Eur pripadla na 40 dní suma 76,- Eur, pri faktúre č. 621642019 na sumu 498,92 Eur pripadla na 40 dní suma 216,80 Eur a pri faktúre č. 621644022 na sumu 55,27 Eur pripadla na 40 dní suma 24,- Eur, čo spolu predstavuje nedoplatok za 40 dní vo výške 640,40 Eur. V takomto rozsahu okresný súd priznal nárok žalobcovi za obdobie od 1.7.2012 do 9.8.2012, v ktorom období mal žalobca zákonnú povinnosť dodávať žalovanému energiu v režime dodávateľa poslednej inštancie. Úrok z omeškania okresný súd priznal v zmysle ust. § 369 ods. 2 OBZ. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP s tým, že každá zo strán mala čiastočný úspech, a preto okresný súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

6. Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho výroku č. I. a III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný cestou právneho zástupcu. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok je nesprávny a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, opomenul, že žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho skutkové závery sú v rozpore s obsahom spisu. Rozsudok je tiež zaťažený vadou arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, keď okresný súd nevysvetlil presne dôvody svojho rozhodnutia, nevysvetlil, ako konkrétne aplikoval hmotné právo, dokonca hmotné právo aplikoval zmätočne, resp. ho neaplikoval vôbec. Žalovaný uviedol, že Krajský súd v Žiline napr. v konaniach sp. zn. 14Cob/39/2018, 13Cob/30/2017, 9Co/311/2016, 5Co/351/2016 a v ďalších konaniach na odvolanie žalobcu prvostupňové rozsudky o zamietnutí žaloby potvrdil, keď neakceptoval argumentáciu žalobcu o existencii režimu dodávky poslednej inštancie. Ide o právoplatne skončené spory s úplne totožným skutkovým a právnym stavom, v ktorých bolo krajským súdom judikované, že režim dodávky poslednej inštancie nenastal, čo konštatoval aj ÚRSO. S ohľadom na princíp právnej istoty niet relevantného dôvodu, aby bol v tejto veci vykonaný odklon od doterajšej rozhodovacej praxe.

7. Žalovaný tiež namietal, že skutkové vymedzenie žaloby bolo od počiatku nedostatočné, keď žalobca neuviedol ani číslo odberného miesta alebo EIC kód odberného miesta, kde mal údajne elektrinu žalovanému dodať. Takisto neuviedol v žalobe časové obdobia tvrdenej dodávky elektriny ani množstvo dodanej silovej elektriny. Okresný súd určil nedoplatok za priznané obdobie iba odhadom, pričom v období mesiacov júl až koniec augusta je nižšia spotreba elektriny, nakoľko je teplo a sú dlhé dni,

kedy netreba svietiť a naopak v septembri sa ochladí, prevádzky pracujú po dovolenkách na plný výkon a spotreba je značne vyššia. Určovať spotrebu aritmetickým spôsobom je preto nelogické. Podľa žalovaného je žaloba v celom rozsahu nedôvodná, keďže so žalobcom nebol v žiadnom právnom vzťahu a žalobca mu žiadnu elektrinu nedodal. Zmluvným partnerom žalovaného bola spoločnosť PB Power Trade, a.s., pričom elektrinu do jedného odberného miesta môže v tom istom čase dodávať iba jeden dodávateľ elektriny. Predbežné opatrenie Okresného súdu Žilina vo veci sp.zn. 20Cb/135/2012 uložilo distribučnej spoločnosti, aby v plnom rozsahu plnila spoločnosti PB Power Trade, a.s. všetky povinnosti prevádzkovateľa distribučnej sústavy a toto predbežné opatrenie tak zmluvnému dodávateľovi PB Power Trade, a.s. zabezpečovalo, že mohol dodávku elektriny svojim zákazníkom vykonávať. Spoločnosti PB Power Trade, a.s. nebolo odňaté povolenie na dodávku elektriny a predbežným opatrením jej boli zabezpečené všetky distribučné služby v rámci rámcovej distribučnej zmluvy. V danej veci ani nikdy nedošlo k žiadnemu prerušeniu dodávky elektriny. Nezákonnosť postupu spoločnosti Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a.s. deklaroval aj ÚRSO vo svojich písomných stanoviskách zo dňa 24.7.2012, kde vyslovil, že v predmetnej veci neboli splnené predpoklady pre aplikáciu inštitútu dodávateľa poslednej inštancie. Obdobné skutočnosti uviedol ÚRSO aj v tlačovej správe zo dňa 9.8.2012. Okresný súd opomenul, že vo veci je podstatné, či u niektorého z dodávateľov elektriny a jeho zákazníkov reálne nastal zákonný režim dodávky poslednej inštancie, či odberateľ nemal elektrinu zabezpečenú iným spôsobom a či dodávateľ poslednej inštancie elektrinu aj fakticky dodal. Žalovaný po 1.10.2012 s dodávateľom PB Power Trade, a.s. neuzavrel novú zmluvu o dodávke elektriny a pôvodná zmluva o dodávke pokračovala, čo vylučuje existenciu režimu dodávky poslednej inštancie. Podľa žalovaného nemôže obstať ani argumentácia rozsudkom Okresného súdu Žilina vo veci sp.zn. 20Cb/135/2012, keďže tento rozsudok v zmysle ust. § 228 CSP nie je subjektívne záväzný pre žalovaného, ktorý nebol účastníkom tohto konania.

8. Podľa žalovaného okresný súd nesprávne rozhodol aj o náhrade trov konania, keďže žalovaný bol úspešný v prevažnej miere 55,2 % oproti úspechu žalobcu 44,8 % a náhrada trov konania tak mala predstavovať 10,4 % v prospech žalovaného. V kontexte celého odôvodnenia napadnutého rozsudku je potrebné podľa žalovaného pripomenúť aj zákonné požiadavky na odôvodnenie civilných rozsudkov. Žalovaný tak navrhol, aby Krajský súd v Žiline rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietne.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa s rozsudkom okresného súdu plne stotožňuje. Žalovaný v podanom odvolaní neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy. Postup okresného súdu bol správny a žalovaný navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

10. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu uviedol, že vyjadrenie žalobcu je čisto formálne a žalobca v ňom neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti a nijako nepoprel argumentáciu obsiahnutú v odvolaní. Žalovaný zopakoval tvrdenie o nedostatočnom skutkovom vymedzení žaloby, keď žalobca neuviedol ani číslo odberného miesta ani kód odberného miesta, kde mal údajne žalovanému elektrinu reálne dodať. Opísanie rozhodujúcich skutočností pritom podľa § 132 ods. 2 CSP nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. V danom smere zostal žalobca pasívny aj vo fáze odvolacieho konania. V ostatnom žalovaný zotrval na ďalších dôvodoch podaného odvolania.

11. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného zotrval na svojich doterajších vyjadreniach s tým, že postup okresného súdu bol správny. Žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

12. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením v napadnutom výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 640,40 Eur spolu s úrokom z omeškania potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Krajský súd zároveň rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku III. o náhrade trov konania zmenil podľa ust. § 388 CSP tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10,4 %. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

13. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/111/2020-659 zo

dňa 13.11.2020 s tým, že podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke tohto súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

17. Krajský súd uvádza, že za aplikácie ust. § 387 ods. 1, 2 CSP sa vo vzťahu k výroku I. rozsudku okresného súdu v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a v podrobnostiach naň odkazuje. Práve z titulu aplikácie tohto ustanovenia nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odznali v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom zvýraznia právne významné, poprípade skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, v zmysle ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, v zmysle ktorého „...pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“, a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého „...odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.“

18. Žalovaný v podanom odvolaní primárne namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. K tejto námietke uvádza krajský súd, že nezistil jej opodstatnenosť. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že odôvodnenie rozsudku je tou časťou rozsudku, ktorá je relevantná a významná z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 119/03 je potrebné ust. § 157 ods. 2 OSP (aktuálne ust. § 220 ods. CSP) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Krajský súd je názoru, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol podstatné okolnosti týkajúce sa výkladu opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, vyporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup okresného súdu je z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne zrejmý. Okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti mal z vykonaného dokazovania za preukázané, uviedol príslušné právne normy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval, a to s poukazom na všetky skutočnosti, ktoré boli zistené vykonaným dokazovaním, a tiež s poukazom na právne závery, ktoré okresný súd prijal. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia pritom nepochybne patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESLP. Zároveň však judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký argument, ktorý pre rozhodnutie vo veci samej nie je podstatný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

19. Ústavný súd SR opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Odvolací súd po preskúmaní odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že okresný súd

v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v odvolaní napadnutej časti rozsudku vyhovel. Rozhodnutie okresného súdu preto nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keď sa súd v skutkovej a právnej rovine zaoberal nosnou argumentáciou sporových strán a túto argumentáciu, aj pokiaľ išlo o tvrdenia žalovaného, riadne vyhodnotil. Okresný súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a význam v kontexte relevantných zistení o skutkovom stave vo veci. Z judikatúry ÚS SR vyplýva, že iba skutočnosť, že sa odvolateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo o arbitrárnosti rozhodnutia súdu (I. ÚS 188/06). Okrem toho krajský súd považuje za potrebné uviesť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (Stanovisko občiansko-právneho kolégia NS SR č. 2 zo dňa 03. decembra 2015, Zbierka Stanovísk NS SR a súdov SR 1/2016). V danom prípade napadnutý rozsudok okresného súdu i čo do odôvodnenia spĺňal kritériá vecne správneho rozhodnutia za dostatočného rešpektovania ust. § 220 CSP.

20. Vo vzťahu k uplatneným námietkam ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu, vykonaného dokazovania a z tohto plynúcich zistení súdom prvej inštancie, uvádza krajský súd, že v konaní pred okresným súdom bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie tejto sporovej veci, z ktorého krajský súd vychádzal, a to v zmysle ust. § 383 CSP. Dokazovanie predstavuje procesný postup založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Jeho význam spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza a aplikuje naň konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností súdu v rámci civilného sporového konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu vôbec. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia pravdivosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom k ich úspešnosti, obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Súd pritom nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu konania a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, príp. štádia civilného procesu (sp. zn. IV. ÚS 329/04). K správne postupujúcu súdu prvej inštancie poukazuje krajský súd na ďalší záver vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/2004 z 27. októbra 2004, podľa ktorého ... „ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces“. Zároveň poukazuje krajský súd i na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31. augusta 2004, podľa ktorého „...právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov“.

21. Rozhodnou medzi stranami spornou otázkou bolo ustálenie, kto bol v spornom období mesiacov júl, august a september 2012 dodávateľom elektrickej energie pre odberné miesta žalovaného, kde žalobca tvrdil, že bol týmto dodávateľom z titulu svojho postavenia dodávateľa poslednej inštancie a žalovaný naopak namietal, že dodávateľom bol jeho zmluvný dodávateľ PB Power Trade, a.s. Za účelom posúdenia tejto otázky považuje krajský súd za potrebné citovať relevantnú zákonnú právnu úpravu, a to ustanovenia zákona č. 656/2004 Z.z. v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2012, ako aj ust. zákona č. 251/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. septembra 2012.

22. Podľa ust. § 20a ods. 1 zákona č. 656/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.08.2012 dodávateľ poslednej inštancie je povinný dodávať elektrinu alebo plyn odberateľom, ktorí využili právo voľby dodávateľa a ktorých dodávateľovi bolo v priebehu výkonu činnosti odňaté povolenie alebo dodávateľ nemá možnosť

uskutočňovať dodávku elektriny alebo plynu a odberatelia ku dňu prerušenia dodávok elektriny alebo plynu nemajú zabezpečenú dodávku iným spôsobom.

23. Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 251/2012 Z.z v znení účinnom od 01.09.2012 dodávateľ poslednej inštancie je povinný dodávať elektrinu alebo plyn odberateľom elektriny a odberateľom plynu, ktorí sú pripojení k sústave alebo sieti a ktorých dodávateľ stratil spôsobilosť dodávať elektrinu alebo plyn podľa odseku 6 alebo dôjde k zastaveniu procesu zmeny dodávateľa elektriny alebo dodávateľa plynu, a zároveň ku dňu prerušenia dodávok elektriny alebo plynu nemajú zabezpečenú dodávku iným spôsobom.

24. Podľa ust. § 18 ods. 6 zákona č. 251/2012 Z.z v znení účinnom od 01.09.2012 dodávka elektriny alebo plynu do odberného miesta dodávateľom poslednej inštancie sa začína dňom nasledujúcim po dni, keď pôvodný dodávateľ stratil spôsobilosť dodávať elektrinu alebo plyn odberateľom, s ktorými má uzatvorenú zmluvu o dodávke elektriny alebo zmluvu o dodávke plynu alebo zmluvu o združenej dodávke elektriny alebo zmluvu o združenej dodávke plynu. Pôvodný dodávateľ stratí spôsobilosť dodávať elektrinu alebo plyn do odberného miesta, ak

a) nezabezpečil pre odberné miesta odberateľov, s ktorými uzatvoril zmluvu o združenej dodávke elektriny alebo zmluvu o združenej dodávke plynu, prístup do prenosovej sústavy a prenos elektriny alebo prístup do distribučnej sústavy a distribúciu elektriny v prípade dodávky elektriny alebo prístup do prepravnej siete a prepravu plynu alebo prístup do distribučnej siete a distribúciu plynu v prípade dodávky plynu; podrobnosti upravujú pravidlá trhu,

b) nemá uzavretú platnú a účinnú zmluvu o zúčtovaní odchýlky alebo zmluvu o prevzatí zodpovednosti za odchýlku; podrobnosti upravujú pravidlá trhu; tým nie je dotknutá povinnosť dodávateľa elektriny podľa § 34 ods. 2 písm. a),

c) mu bolo zrušené povolenie na dodávku elektriny alebo dodávku plynu alebo mu zanikne oprávnenie dodávať elektrinu alebo plyn na vymedzenom území podľa § 6 ods. 10.

25. Podľa ust. § 18 ods. 8 zákona č. 251/2012 Z.z. odberateľ, ktorému dodáva elektrinu alebo plyn dodávateľ poslednej inštancie, je povinný dodávateľovi poslednej inštancie uhradiť cenu za dodávku poslednej inštancie vrátane platieb podľa osobitného predpisu (§ 7 ods. 1 písm. b) zákona č. 238/2006 Z.z.). Podrobnosti upravujú pravidlá trhu.

26. Podľa ust. § 96 ods. 12 zákona č. 251/2012 Z.z. dodávateľ poslednej inštancie určený podľa doterajších predpisov je dodávateľom poslednej inštancie podľa tohto zákona.

27. Krajský súd vo vzťahu k námietkam žalovaného uvádza, že v zmysle zákonnej úpravy účinnej do 31.8.2012 bolo pre režim dodávateľa poslednej inštancie nevyhnutné splnenie podmienok: 1. odňatie povolenia v priebehu činnosti dodávateľa, alebo 2. strata možnosti dodávateľa uskutočňovať dodávku s tým, že odberatelia ku dňu prerušenia dodávok nemajú dodávku zabezpečenú iným spôsobom. V sporovom konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že by zmluvnému dodávateľovi žalovaného - spoločnosti PB Power Trade, a.s. v rozhodnom časovom období bolo odňaté povolenie. Zároveň však v konaní pred súdom prvej inštancie bolo zistené, že PB Power Trade a.s. ako zmluvný dodávateľ žalovaného nemal možnosť uskutočňovať dodávku elektriny v časti sporného rozhodného obdobia, a to od 1.7.2012 do 9.8.2012. Táto skutočnosť vyplýva z toho, že spoločnosť SSE - Distribúcia a.s. listom zo dňa 27.6.2012 odstúpila od Rámcovej distribučnej zmluvy uzavretej dňa 23.6.2009 so spoločnosťou PB Power Trade, a.s. Na základe odstúpenia od rámcovej distribučnej zmluvy spoločnosť PB Power Trade, a.s. ako zmluvný dodávateľ žalovaného nemala možnosť uskutočňovať dodávku elektriny žalovanému, a to v priebehu mesiaca júl 2012 až do 9.8.2012. Spoločnosť PB Power Trade, a.s. tak stratila možnosť uskutočňovať dodávku elektriny svojim zmluvným partnerom, nakoľko v danom čase nemala uzavretú zmluvu o distribúcii elektriny s prevádzkovateľom distribučnej sústavy. Z rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 0031/2012/E zo dňa 25.11.2011 (č.l. 13 spisu), podľa ktorého je žalobca v zmysle § 20a zákona o energetike dodávateľom poslednej inštancie pre koncových odberateľov elektriny, a v zmysle Oznámenia spoločnosti SSE - Distribúcia a.s. o prechode odberateľov do režimu dodávky poslednej inštancie zo dňa 28.6.2012 (č.l. 17 spisu), ktoré bolo adresované právnenému predchodcovi žalobcu (ďalej aj len ako žalobca), tak žalobcovi vznikla povinnosť od 1.7.2012 od 00:00 hod. zabezpečiť dodávku elektriny v režime dodávky poslednej inštancie. V tomto smere nemôžu obstať námietky žalovaného o zabezpečení dodávky elektrickej energie od jeho zmluvného dodávateľa PB Power Trade, a.s., nakoľko v čase po doručení odstúpenia od rámcovej distribučnej zmluvy už tento dodávateľ

objektívne nemohol dodávku elektrickej energie žalovanému zabezpečiť. Počnúc dňom 1.7.2012 sa tak žalobca stal vo vzťahu k žalovanému dodávateľom poslednej inštancie a žalovaný bol povinný dodanú elektrickú energiu žalobcovi uhradiť, a to až do 9.8.2012, kedy sa stalo vykonateľným uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 20Cb/135/2012-216 zo dňa 2.8.2012. Za dané obdobie okresný súd na základe uskutočnených prepočtov v súlade s vyjadrením spoločnosti SSE - Distribúcia a.s. zo dňa 17.8.2016 (vyjadrenie založené na čl. 146 pripojeného spisu sp. zn. 18Cb/195/2015) s prihliadnutím na priemernú dennú spotrebu na odberných miestach žalovaného, plynúcu z vystavených faktúr žalobcu, vecne správne určil dôvodnosť žaloby žalobcu v časti požadovanej istiny vo výške 640,40 Eur.

28. Krajský súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zvýrazniť, že ak žalobca uplatňoval zákonný nárok, t.j. nárok na cenu za ním tvrdenú dodávanú elektrinu žalovanému, ktorú dodávku mal realizovať ako dodávateľ poslednej inštancie, tak je potrebné vychádzať práve z ust. § 20a ods. 1 zákona č. 656/2004 Z.z. a ust. § 18 ods. 8 zákona č. 251/2012 Z.z., z ktorých ustanovení vyplývali zákonné podmienky, len pri naplnení ktorých mal žalobca vstúpiť do pozície dodávateľa poslednej inštancie, a tieto podmienky mali väzbu k predchádzajúcemu dodávateľovi žalovaného PB Power Trade, a.s. Žalobca do pozície dodávateľa poslednej inštancie vstupoval len v tom prípade, ak svoje povinnosti nemohol plniť zmluvný dodávateľ žalovaného, teda spoločnosť PB Power Trade, a.s. Z uvedeného tak plynie, že vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo relevantné zohľadniť predbežné opatrenie Okresného súdu Žilina, nariadené vyššie uvedeným uznesením.

29. Ak sa žalovaný v podanom odvolaní bránil námietkou, že jeho zmluvnému dodávateľovi - spoločnosti PB Power Trade, a.s. bolo umožnené realizovať dodávku na základe rozhodnutia Okresného súdu Žilina predbežným opatrením v konaní sp.zn. 20Cb/135/2012, tak je aj s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti namieste poukázať na účinky tohto predbežného opatrenia, ktoré nastali až relevantným okamihom nadobudnutia vykonateľnosti tohto uznesenia dňa 9.8.2012. Predbežné opatrenie tak na jednej strane zabezpečovalo zmluvnému dodávateľovi PB Power Trade, a.s. možnosť právne aj fyzicky realizovať dodávku elektriny svojim zákazníkom, avšak nie v relevantnom spornom období od 1.7.2012 do 9.8.2012, ale až následne. Nemôže preto obstáť argumentácia žalovaného ohľadom dodávok elektriny do jedného odberného miesta viacerými dodávateľmi elektriny. Po odstúpení od Rámcovej distribučnej zmluvy spoločnosť PB Power Trade, a.s. nemala možnosť dodávať žalovanému elektrinu v období od 1.7.2012 do 9.8.2012, a preto v danom období bola elektrina do odberných miest žalovaného dodávaná právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom poslednej inštancie. Na uvedených záveroch nič nemení ani odvolacia námietka žalovaného ohľadom vyjadrení či tlačovej správy Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, podľa ktorých nenastal režim poslednej inštancie, keďže spoločnosť PB Power Trade, a.s. mala možnosť uskutočňovať dodávku elektriny. Zvýrazňuje krajský súd vyššie uvedené závery v tom smere, že po odstúpení od Rámcovej distribučnej zmluvy spoločnosť PB Power Trade, a.s. práve možnosť uskutočňovať dodávku elektriny stratila, a preto za splnenia zákonných podmienok nastal režim dodávky poslednej inštancie prostredníctvom právneho predchodcu žalobcu. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadom subjektívnej záväznosti rozsudku Okresného súdu Žilina vo veci sp.zn. 20Cb/135/2012, zvýrazňuje krajský súd, že pre posúdenie odvolacej právnej veci bola rozhodujúca skutočnosť doručenia a účinnosti odstúpenia od rámcovej distribučnej zmluvy, ktorá skutočnosť od 1.7.2012 viedla k fatickej strate možnosti spoločnosti PB Power Trade, a.s. dodávať elektrinu svojim zmluvným odberateľom a ktorá skutočnosť tak viedla k vecne správne záveru okresného súdu o vzniku režimu dodávky poslednej inštancie. Uvedený rozsudok Okresného súdu Žilina vo veci sp.zn. 20Cb/135/2012 potom skutočnosť nastania účinkov odstúpenia od tejto zmluvy len dodatočne potvrdil, pričom následné určenie platnosti či neplatnosti odstúpenia od rámcovej distribučnej zmluvy uvedeným rozsudkom Okresného súdu Žilina na tejto skutočnosti a ani na splatnosti ceny dodanej elektrickej energie nič nezmenilo, keďže zmena dodávateľa nastala okamihom účinnosti odstúpenia.

30. K námietkam žalovaného ohľadom výpočtu žalobcom dôvodne požadovanej časti istiny s prihliadnutím na priemernú dennú spotrebu krajský súd uvádza, že za situácie, kedy v danom fakturovanom období nebol zistený osobitný odpočet spotreby elektrickej energie k rozhodujúcemu dátumu 9.8.2012, je jediným možným spôsobom, a to aj s prihliadnutím na uvedené vyjadrenie spoločnosti SSE-Distribúcia a.s. zo dňa 17.8.2016, matematický prepočet zohľadňujúci priemernú dennú spotrebu na jednotlivých odberných miestach. Nemôžu preto obstáť len všeobecne formulované námietky žalovaného o tom, že v jednotlivých mesiacoch sporného obdobia má byť spotreba nižšia alebo vyššia ako je jej určený priemer.

31. Vo vzťahu k námietkam žalovaného ohľadom nedostatočného skutkového vymedzenia žaloby, keď podľa názoru žalovaného žalobca nedostatočne identifikoval uplatnený nárok, keď neuviedol číslo odberného miesta ani kód odberného miesta či časové obdobie tvrdenej dodávky elektriny, uvádza krajský súd, že vymedzenie uplatneného nároku žalobcom v podanom návrhu na začatie konania datovanom dňa 27.07.2015 považuje za dostatočne určité. Zo žaloby je zrejmé, že žalobca uplatnil nárok titulom svojho postavenia dodávateľa poslednej inštancie, a to v rozsahu ceny za poskytnuté dodávky elektriny v súlade s rozhodnutím ÚRSO č. 0031/2012/E zo dňa 25.11.2011 a na základe faktúr vymedzených v žalobe ich variabilným symbolom, neuhradeným zostatkom a splatnosťou. Zároveň žalobca všetky tieto faktúry, z ktorých vyplývajú aj údaje týkajúce sa identifikácie odberného miesta a fakturačného obdobia od 1.7.2012 do 30.9.2012, pripojil ako prílohy žaloby. Krajský súd nepovažuje za relevantnú námietku žalovaného odkazom na ust. § 132 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že návrh na začatie konania bol žalobcom na Okresnom súde Martin podaný dňa 29.07.2015, teda za účinnosti predchádzajúcej procesno-právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle ust. § 470 ods. 2 CSP, účinného od 1.6.2016, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené tak na žalobu, podanú žalobcom, nie je možné nahliadať cez sprísnené kritériá ust. § 132 ods. 2 CSP, účinného až po podaní predmetnej žaloby.

32. Žalovaný v podanom odvolaní namietal tiež rozpor záverov súdu prvej inštancie s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, kde poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline. K predloženým rozhodnutiam civilných senátov krajského súdu zvyrazňuje odvolací súd skutočnosť, že sa jedná o rozhodnutia vo veciach, kde na žalovanej strane vystupovali fyzické osoby v postavení spotrebiteľov, ktorá skutočnosť bola krajským súdom ako krajským súdom odvolacím v dotknutých rozhodnutiach zohľadnená so záverom, že zákazníkovi ako spotrebiteľovi nemôže byť spor dodávateľov na ujmu. K obchodno-právnym rozhodnutiam Krajského súdu v Žiline, na ktoré žalovaný rovnako poukázal, je potrebné uviesť, že tak skutkové ako aj právne zhodnotenia vyjadrené v tejto konkrétnej právnej veci mali svoj základ a oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania pred okresným súdom, ktorým skutkovým stavom bol za aplikácie ust. § 383 CSP krajský súd viazaný. Krajský súd aj pri vzatí do úvahy právnej istoty uvádza, že závery v tej - ktorej sporovej právnej veci vždy vychádzajú z konkrétností, z dôkazov vykonávaných v danej veci. Skutkové a právne závery tak majú svoje východisko v preukázanom a zistenom dôkaznom stave, ktorý tvorí základ pre závery súdneho rozhodnutia v tej - ktorej veci a tieto následne sú právne zhodnocované. Z uvedeného preto môže nastať odlišnosť skutkových záverov a následne právnych záverov na základe iného stupňa, resp. rozsahu preukázaného a zisteného skutkového stavu, ktorý potom dáva základ pre zhodnotenie sporovej právnej veci tak po skutkovej, ako aj právnej stránke. Vo veci krajského súdu sp.zn. 14Cob/39/2018 bolo predmetom uplatneného nároku žalobcu časové obdobie, vo vzťahu ku ktorému bolo v tejto právnej veci konštatované nepreukázanie vzniku režimu dodávky poslednej inštancie. Obdobne za iné časové obdobie bola požadovaná platba aj vo veci Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/30/2017, kde rovnako nebol zistený vznik režimu dodávky poslednej inštancie.

33. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25). Avšak úlohou súdu prvého stupňa ako aj súdu odvolacieho v tomto konaní bolo posúdiť konkrétne okolnosti danej sporovej právnej veci a pri konštatovaní odlišností nebol dôvod zaoberať sa porovnávaním s inými rozhodnutiami a ich závermi v inom sporovom prípade. Krajský súd považuje za

potrebné zdôrazniť, že rozhodovaním tak okresného súdu ako aj súdu odvolacieho nedošlo k zásahu do právnej istoty sporových strán, keďže pri posudzovaní nároku žalobcu sa vychádzalo z dôkazného právneho stavu, ktorý tu bol zistený do momentu rozhodovania súdom prvej inštancie a ktorý bol krajským súdom obdobne vyhodnotený v rozsudku vo veci napr. sp. zn. 13Cob/92/2017, 13Cob/30/2017, 14Cob/137/2017 a 14Cob/105/2017. Krajský súd potom v tejto konkrétnej prejednávanej veci dospel, obdobne ako súd prvej inštancie, na základe uvedených zhodnotení k záveru o čiastočnej dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu.

34. Žalovaný zároveň v podanom odvolaní osobitne napadol výrok o náhrade trov prvoinštančného konania, podľa ktorého okresný súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. K náhrade trov krajský súd vo všeobecnosti zvyrazňuje, že pre rozhodnutie o náhrade trov bol rozhodujúci výsledok konania, v ktorom žalobca uplatnil nárok na zaplatenie peňažnej sumy s prísl. Okresný súd o uplatnenom nároku rozhodol tak, že v časti žalobe vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. V prípade rozhodovania o náhrade trov konania sa uplatňuje zásada zodpovednosti za výsledok, teda zásada úspechu v konaní. Pre posúdenie otázky, ktorej zo sporových strán bude priznaná náhrada trov konania, je preto nevyhnutné zistiť, ktorá zo strán bola vo veci úspešná. Takéto zistenie je možné vykonať výlučne porovnaním žalobnej žiadosti a výroku rozsudku, ktorým sa vo veci samej rozhodlo. V prípade plného úspechu bude strane, ktorá bola v konaní úspešná, priznaná plná náhrada trov. V prípade čiastočného úspechu je založený nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania, prípadne na to, aby žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania priznané nebolo. Rozsah úspechu je potrebné vždy posudzovať so zreteľom na nárok uplatnený žalobcom v súdnom konaní. V zásade platí, že žalobca mal plný úspech vo veci vtedy, ak súd v celom rozsahu jeho žalobe vyhovie a žalovaný má vo veci plný úspech vo veci vtedy, keď súd žalobu v celom rozsahu zamietne. Ak žalobe nebolo v celom rozsahu vyhovené, nemožno hovoriť o plnom úspechu na strane žalobcu, ani na strane žalovaného, a preto je potrebné posúdiť rozsah čiastočného úspechu sporových strán a náhrada trov konania musí byť rozdelená v pomere tohto čiastočného úspechu a čiastočného neúspechu sporových strán. Ústavný súd SR v tomto smere v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 485/2018 uviedol, že „...účinná právna úprava v tomto smere inštruuje, že ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov konania pomerne rozdelí, prípadne sa vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo“... s tým, že „situácia, pri ktorej by išlo o zásadne rovnaký čiastkový úspech oboch strán (t.j. o približne rovnaký neúspech), by mohla viesť k záveru o tom, že žiadna zo strán nebude mať nárok na náhradu trov konania.“

35. Ako už bolo konštatované, v prejednanom prípade žalobca predmet sporu vymedzil žalobnou žiadosťou o zaplatenie sumy 1.473,83 Eur s príslušenstvom. Okresný súd žalobe v časti o zaplatenie sumy 640,40 Eur vyhovel, čím možno konštatovať úspech žalobcu v konaní v rozsahu zodpovedajúcom po zaokrúhlení 43 % predmetu konania. Vo zvyšku, teda v časti o zaplatenie sumy 833,43 Eur, okresný súd žalobu zamietol. V časti, kde bola žaloba zamietnutá, potom možno konštatovať úspech žalovaného v rozsahu zodpovedajúcom po zaokrúhlení 57 % predmetu konania. V zmysle úpravy ust. § 255 ods. 2 CSP tak nastala procesná situácia, kedy tak žalobca ako aj žalovaný mali vo veci čiastočný úspech. Do úvahy preto prichádza pomerné rozdelenie trov, ktoré je odrazom reálneho úspechu/neúspechu sporových strán vo vzťahu k vymedzenému predmetu konania. Pomerná náhrada trov konania vychádza zo zásady, že nie je dôvodné, aby si strany či už v prípade čiastočného úspechu alebo v prípade čiastočného zavinenia zastavenia konania, nahrádzali trovy konania navzájom, a preto je namieste časť úspechu či zavinenia na zastavení konania, ktorá sa prekrýva, odpočítať. V zásade sa tak určuje najskôr pomer úspechu a neúspechu, resp. pomer zavinenia na zastavení konania, a následne sa určuje rozdiel tohto pomeru na strane sporových strán s tým, že v zostávajúcej časti patrí nárok na náhradu trov konania strane, ktorej úspech v konaní bol vyšší, resp. strane, ktorá v menšom rozsahu zaviniла zastavenie konania. Krajský súd v tomto smere poukazuje na ustálenú judikatúru, napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6M Cdo 19/2010, podľa ktorého „...Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. (pozn.: aktuálne ust. § 255 ods. 2 CSP) náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch účastníkov vo veci a od úspechu účastníka odčítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhému účastníkovi, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.“

36. Okresný súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pretože strany sporu mali každá čiastočný úspech. Takéto rozhodnutie by však bolo namieste iba v prípade, ak by pomer úspechu a neúspechu sporových strán bol rovnaký alebo približne rovnaký. V prejednanom prípade sa však o takúto situáciu nejedná, keďže na strane žalobcu možno konštatovať úspech v rozsahu 43 % a na strane žalovaného úspech v rozsahu 57 % predmetu konania. V zmysle uvedených zhodnotení je potom namieste rozhodnúť o náhrade trov prvoinštančného konania jej pomerným rozdelením tak, že od neúspechu žalobcu v rozsahu 57 % predmetu konania bude odpočítaný neúspech žalovaného v rozsahu 43 % predmetu konania, z čoho plynie rozsah náhrady trov prvoinštančného konania žalobcu v prospech žalovaného vo výške 13 % týchto trov. V podanom odvolaní však samotný žalovaný uplatnil náhradu trov konania vyčíslenú rozsahom 10,4 %. Krajský súd preto pristúpil k zmene odvolaním napadnutého výroku III. rozsudku okresného súdu tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v ním požadovanom rozsahu 10,4 %.

37. Na základe uvedených zhodnotení dospel odvolací súd k názoru o vecnej správnosti odvolaním žalovaného napadnutého výroku I. rozsudku okresného súdu, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 640,40 Eur spolu s úrokom z omeškania. Krajský súd preto pristúpil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP k potvrdeniu tohto rozsudku okresného súdu v napadnutom výroku I. Vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku III. rozsudku okresného súdu o náhrade trov prvoinštančného konania krajský súd konštatuje dôvodnosť žalovaným podaného odvolania, a preto pristúpil v zmysle ust. § 388 CSP k zmene tohto výroku tak, že žalovanému bola voči žalobcovi priznaná náhrada týchto trov v rozsahu 10,4 %.

38. O náhrade trov odvolacieho konania bolo krajským súdom rozhodnuté za aplikácie ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 a ust. § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalovaný ohľadom ním podaného odvolania čiastočne úspešnou sporovou stranou, keď krajský súd vyhovel jeho odvolaniu v časti výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania a zároveň vyhodnotil ako nedôvodné jeho odvolanie v časti výroku I. rozsudku okresného súdu, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 640,40 Eur s príslušenstvom. V časti, v ktorej odvolanie žalovaného nebolo dôvodné, možno konštatovať v odvolacom konaní úspech žalobcu ako procesnej strany. Krajský súd tak v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP s prihliadnutím na čiastočný úspech sporových strán vo vyvolanom odvolacom konaní rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov tohto odvolacieho konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.